

Zijn nogappel...

Strijd tussen Israël en Hamas

Japke de Kraker

Vision
Uitgeverij - Groningen

Copyright © 2015: Vision Uitgeverij
Auteur: Japke de Kraker
Omslag ontwerp: Dion de Poel - Vision d-sign
Foto's: iStock

Eerste druk: oktober 2015

Uitgave:
Vision Uitgeverij
Johan van Zwedenlaan 3
9744 DX Groningen
Nederland

www.visionuitgeverij.nl

ISBN 978-90-75613-56-8
NUR 340

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this work may be reproduced in any form by print, photoprint, microfilm or any means without written permission of the publisher.

- Proloog -

14 juli 2015

Bijna een jaar na de oorlog met Hamas, wordt Israël nog steeds het mes op de keel gezet!

Deze tweede week van juni herdenken miljoenen joden wereldwijd de kidnap van Gilad, Naftali en Eyal een jaar geleden! Deze drie jongens werden op 12 juni 2014 ontvoerd en vrijwel meteen vermoord door Hamasterroristen. Het duurde achttien dagen voordat men zekerheid kreeg over hun lot. Een paar dagen later begon de zomeroorlog met Hamas.

Maar... hoe is de stemming nu?

- Iran wil een deal sluiten om Israël van de kaart te vegen.
- De EU heeft een stapel sancties klaar liggen tegen Israël, wanneer zij geen overeenstemming over het Palestijnse vredesakkoord^[1] bereiken. De sancties hebben betrekking op de landbouw, de wetenschap en de cultuur.
- Obama wil Israël niet meer verdedigen in internationale forums.
- Het antisemitisme neemt schrikbarend toe. In Samaria 90% van de bevolking. In Amerika één op de tien. En wereldwijd?
- Israël wordt geboycot op bepaalde gebieden (Olympische spelen, Health Assembly, etc).
- De president van Turkije heeft opgeroepen om Jeruzalem te 'bevrijden' uit de handen van de Joden en de Christenen. Net zoals Saladin wil Erdogan beweren dat Jeruzalem de Arabieren, Turken en Koerden toekomt...

[1] Al vanaf begin vorige eeuw zijn er pogingen ondernomen om een akkoord met twee staten naast elkaar, een Joodse en een Palestijnse, te bewerken. Maar dit mislukte. Zo kwam er een vernietiging van elkaars belangen in plaats van een behartigen van elkaars belangen. En de onderlinge vrede kon niet opbloeien!

Last but not least, was er van zaterdag (6-6-'15) op zondag een luchalarm, deze keer vlakbij Netivot. Hamas ontkent betrokkenheid. Het waren de Jihadisten, die samen met de IS de Grad-raketten afvuurden. Geen wereldmacht of de UN veroordeelde deze plotselinge daad van agressie.

Daarnaast ziet de oppositie in de regering dit voorval als een aanleiding om Netanyahu ervan te beschuldigen dat hij vorig jaar het karwei niet heeft afgemaakt in Gaza! Omdat Hamas niet ontwapend is, zijn we niet veel opgeschoten, zo klagen deze mensen. De minister van Defensie Ayalon zegt: 'We zullen streng optreden.' Hamas is naar eigen zeggen – en volgens vele Israëliërs die bij de Gazagrens wonen en 's nachts in de grond graafwerkzaamheden horen – weer volop tunnels aan het graven. We hopen niet dat er net zoals vorig jaar weer een escalatie komt en vele duizenden Israëliërs de schuilkelders in moeten.

Bid om vrede voor Israël en de komst van het nieuwe Jeruzalem op deze getergde aarde.

Karen en Japke

- Hoofdstuk 1 -

Tamara duwt het ziekenhuisbed met de zwaargewonde patiënt tot aan de deur van de ziekenzaal in het veldhospitaal. Het zweet loopt over haar gezicht.

Ze kijkt om zich heen. Is er niemand van de andere soldaten die de deur voor haar open wil doen? Ze wrijft met een pijnlijk gezicht over haar rug. Wat was deze operatie heftig en zwaar. Als verpleegster heeft ze de arts, met alle mogelijkheden die er waren, geholpen. Ja, zelfs met meer dan dat. Toen de gewonde Palestijnse man tijdens de behandeling door bloedverlies dreigde te sterven, heeft ze de arts, nadat ze vernam dat haar bloedgroep goed was, toestemming gegeven haar bloed af te nemen en dit direct te gebruiken voor de patiënt.

Maar nu voelt ze zich zwak en duizelig. Ze pakt een tissue en veegt het zweet van haar gezicht.

Wanneer niemand toeschiet om haar te helpen, zet ze zelf de deur maar open. Net wanneer ze het bed weer in beweging zet, hoort ze één van de toeschouwers nadrukkelijk zijn keel schrapen.

Tamara weet meteen van wie dit afkomstig is. Het zorgt ervoor dat ze zich nog zwakker voelt. Toch draait ze zich om en kijkt ze de woordvoerder vol aan. Dan hoort ze hem zeggen: 'Vandaag heeft Tamara het leven van een vijand gered!'

Na deze cynisch klinkende opmerking kijkt haar collega haar indringend aan. Een diepe frons verschijnt boven zijn ogen. Dan keert hij zich langzaam om. Tamara ziet nog net zijn blik vol afgrijzen en ze huivert.

Wat denkt die Shaul op dit moment? Snapt hij niet dat een Israëliische soldaat zoiets kan doen?

Het verontrust haar hevig wat deze man bijna zonder woorden aan haar doorgeeft. Het voelt als een scherpe dolksteek, als een aantijging dat zij zo het doden in stand houdt. Wat verlangen

Shaul en mogelijk ook haar andere collega's van haar in dit primitieve ziekenhuis?

Misschien denkt hij wel: stel dat deze jongen weer bij Hamas terechtkomt en hij opnieuw raketten afvuurt of nog erger... Mogelijk vermoordt hij na zijn herstel onze mensen op een directere manier, net zoals het met die drie jongens is gegaan. Met deze plotseling opkomende veronderstelling weet ze geen raad.

Maar, zo bedenkt ze nu, het veldhospitaal is juist opgericht voor gewonde Arabieren! Onze Joodse moraal, dat menselijkheid boven oorlog gaat, mag toch naar voren komen? Dat is nu precies wat wij geleerd hebben in onze militaire training!

Dan kreunt haar patiënt. Het klinkt klaaglijk. Is hij bezig bij bewustzijn te komen? Ze moet de gedachten, die haar in de war brengen, op dit moment een halt toeroepen.

Ze rijdt het bed verder de zaal in en zet hem neer tussen andere bedden. Wanneer ze de deur sluit, lijkt het stil te worden. Maar haar hart bonst luid in haar oren.

Ze pakt een stoel en gaat naast zijn bed zitten. Ze buigt zich voorover. Is er een oogbeweging te constateren? Nee, de ogen blijven gesloten, ook komt er geen verandering in zijn gelaatstrekken. Ze pakt zijn pols. De hartslag kan ze vaststellen, maar toch blijft deze zwak. Het lijkt of hij weer in een diepe slaap, dicht tegen een coma aan, is teruggevallen. Tamara controleert de apparatuur waarop hij is aangesloten. Het nieuwe bloed, haar bloed... druppelt traag maar aanhoudend door een nauw slangetje in zijn aders. Het bloedverlies zal nu toch niet meer levensbedreigend zijn...?

Dan speelt zich weer voor haar ogen af, wat er gebeurde. Afschuwelijk dat de mensen niet uit de buurt van de verwachte inslag gehaald werden. Ze zou die herinnering uit haar geheugen willen wissen. Maar het kan niet. Want voor haar ligt het slachtoffer. Zij kon hem daar, vlakbij die plaats waar een raket meerdere mensen trof, toch niet bloedend, uiteindelijk doodbloedend..., laten liggen? Moest ze kwaad met kwaad vergelden? Is dat de taak van Israëliische soldaten? Zo vraagt ze zich af.

Verdedigen als je aangevallen wordt en raketten afweren, is een trieste noodzaak om te kunnen overleven. Zelfs raketten afvuren om daarmee haarden van terrorisme te raken, kunnen nodig zijn. Eigenlijk zou zij niets liever willen dan een oorlog voorkomen en vrede bewerkstelligen, maar wie is zij? Dan gaan haar gedachten naar haar vader en moeder in Abu-Gosh. Ze zijn christenen en belijden als Messiasbelijdende Joden dat ze van Christus alleen afhankelijk zijn.

De laatste woorden van haar vader raakten haar intens. Letterlijk herinnert ze zich nog wat hij bad: 'Bescherm o Here, alle mensen die Israël dienen in het leger. Ik bid U, dat ze Yeshua in hun hart ontvangen en Hem als hun Redder ervaren. O God, geef in dit militaire conflict uitkomst en bekering wanneer de intentie leeft om dood te maken. Geef dat vernietiging ophoudt. Ik vraag U dat menselijke wegen niet ingaan tegen Gods weg om vrede te bewerken.

Ik bid voor de Palestijnen, die slachtoffer zijn van hun moorddadige en corrupte leiders. Ik bid U voor de Palestijnse kinderen die grootgebracht worden met haatpropaganda, met leugens dat Israël Gaza aanvalt om kinderen te doden en daarna hun organen voor Joden wil gebruiken.

O God, U weet van de negatieve publiciteit en de afwijzing in de wereldopinie van het doen en laten van Israël. Geef, dat wat werkelijk waar is, bekend wordt in de wereld en dat er gebed en steun voor Israël mag zijn.'

Daarna hebben papa en mama met tranen in hun ogen haar de handen opgelegd en gezegend. Ze kon hun ontroering horen aan het beven van hun stemmen. Tamara voelde hoe zwaar het hun viel om hun oudste te laten gaan. Maar hun keuze voor Israël hield in dat zij zich nu daadwerkelijk moest inzetten in het Israëlische leger.

Ze bonden haar bij het laatste afscheid nog op het hart tijd te nemen voor gebed en stille tijd met God. Voor dit laatste gunt ze zichzelf geen tijd.

Terwijl ze zich buigt over de ernstig gewonde Palestijnse soldaat mompelt ze: 'Is het niet mijn taak vanuit onze operatie 'Sterke Rots'^[2] om levens te redden in plaats van dood te laten gaan?'

Dan ziet ze tot haar verbazing dat haar patiënt nu wel zijn ogen opent, meteen ontdekt ze een immense angst in zijn ogen. Verdrietig schudt Tamara haar hoofd. Dan kijkt hij haar rechtstreeks aan. Ze schrikt ervan, dat er naast angst, ook iets van wanhoop in zijn blik te zien is. Alsof er voor hem geen hoop is, geen uitzicht meer op een beter leven, zo interpreteert ze dit.

Tamara legt haar koele hand op zijn van koorts gloeiend voorhoofd. Dan zegt ze zacht: 'Je hoeft niet bang te zijn. Je wordt in dit hospitaal goed verzorgd. Ik ben Tamara, hoe heet jij?' Fluisterend hoort ze hem 'Ibrahim' zeggen.

'Ibrahim, ik moet je geheugen testen. Ben je daar klaar voor?' Nadat hij knikt, gaat Tamara verder: 'Weet je nog wat er met je is gebeurd?' Omdat zij te midden van de Palestijnen is opgegroeid, spreekt ze het Arabisch vrij goed. Ze hoopt dat dit het elkaar begrijpen gemakkelijker maakt. Het blijft enkele minuten stil en Ibrahim staart haar onderzoekend aan. Tamara ziet zijn tweestrijd. Zou hij haar vertrouwen of zou hij reageren uit wanhoop. Dan trekt er afschuw en vervolgens pijn over zijn gezicht. Met een rauwe stem antwoordt hij nauwelijks verstaanbaar: 'Een Palestijnse bevelhebber stuurde mijn moeder en mijn jongste broertje naar de plaats waar over negentig seconden een raket zou neerkomen. Hij schreeuwde naar haar en ook naar andere vrouwen – sommigen waren zelfs zwanger – dat zij voor Allah hun leven mochten geven en dat hen de hemel wachtte. Hij brulde dat de hele wereld zou weten hoe vroom en opofferend ze zouden zijn. En ook dat door hun houding Israël door de wereld afgestraft zou worden vanwege hun schieten op mensen! Mijn moeder schreeuwde van angst, ze wilde niet samen met mijn krijsende broertje, die zich angstvallig aan haar vastklampte, sterven. Ik kon het niet meer aanzien. Die hypocriete bevelhebber met zijn geme-

[2] Israël noemt haar oorlog tegen Hamas: Operatie 'Solid Rock' of 'Protective Edge' Later wordt de operatie ook wel 'beschermende Hoeksteen' (Protective Edge) genoemd. Psalm 18:3 vormt mogelijk de inspiratiebron voor deze benamingen!

ne leugens heb ik genegeerd. Ik wilde haar en kleine Ahmed, mijn jongste broertje, daarvandaan halen en ik rende naar hen toe. Daarna... een enorme explosie en toen een zwart gat.

Ik herinner me niets meer. Mijn geheugen laat mij in de steek. Maar...'

Ibrahim sluit zijn ogen en kreunt opnieuw, intenser dan eerder. Tamara ziet dat zijn borstkast zwoegend op en neer gaat en ook dat hij hapt naar adem. Zou hij meer zuurstof nodig hebben? Ze kijkt zoekend om zich heen en in haar hart roept ze: 'God, help Ibrahim.' Daarna constateert ze dat zijn ademhaling iets gelijkmatiger wordt. Hij doet zijn ogen opnieuw open. Alsof de angst zijn keel toeknijpt, klinkt het: 'Zuster, mijn moeder en mijn broertje, zijn zij hier ook? Als ze hier in dit ziekenhuis liggen, dan zullen ze misschien nog in leven zijn?'

Tamara kan niets anders doen dan machteloos haar schouders ophalen, ze weet het niet. In haar hart vreest ze dat Ibrahim zijn moeder en haar jongste zoon het niet overleefd hebben, maar dat vermoeden wil ze absoluut niet naar voren brengen. Ze observeert hem scherp en merkt dat hij steeds helderder wordt. Het verbaast haar niet wanneer hij vraagt: 'Help me om uit dat zwarte gat te komen? Wat is er gebeurd in ons land? Waarom worden er over en weer raketten afgeschoten?'

Tamara schuift haar stoel dicht tegen zijn bed aan en vraagt daarna indringend: 'Wil je de directe redenen horen, ook al zijn deze niet vleidend voor je land?' Ernstig kijkt de patiënt haar aan. 'Ik wil het exact weten, want de oorzaak van dit verschrikkelijke moet blootgelegd worden. Wat is de waarheid en wat zijn de leugens, ik wil het weten!'

Even twijfelt Tamara, zou Ibrahim echt niet weten dat Hamas het hele Joodse volk wil vernietigen? Of heeft hij een black-out ten aanzien van alles wat er gebeurt... Tamara zucht diep en dan steekt ze van wal.

'Weet je nog dat er drie Joodse tieners in Israël vermoord zijn?' Ibrahim schudt zijn hoofd: 'Ik kan mij zo weinig herinneren van

wat er voor mijn ongeluk gebeurde, behalve de angst van mijn moeder en het geschreeuw van Ahmed, mijn kleine broertje.'

Tamara vervolgt: 'Deze jongens: Ejal, Naftali en Gilad waren onderweg naar hun synagoge en liften een eindje in de goede richting, zoals dat wel meer gebeurt in Israël. Maar nu liep het heel slecht af, want het bleek dat de Arabische chauffeur en zijn medepassagier van de auto waar ze instapten, niet iets goeds van plan waren. Terwijl de jongens in de auto meereden, probeerde één van hen het alarmnummer te bellen. Op het bandje van de alarmcentrale is hun hulpgeroep te horen en ook de schoten waarmee de jongens, zoals achteraf pas bleek, zijn omgebracht. Drie weken lang hebben alle Joden intens meegeleefd met de verdwijning van de jongens. Ze hoopten toch nog op een teken van leven, maar het mocht niet zo zijn... Daarna was Israël in diepe rouw gedompeld, want de jongens moesten begraven worden.'

Tamara herinnert zich nog levendig, hoe de waardigheid waarmee de begrafenissen van de drie zijn gehouden, haar ontroerde. Tienduizenden rouwende mensen kwamen van heinde en verre naar de stad Mode'ien, waar ze zijn begraven. Ze vond het zo opmerkelijk dat er op dat moment geen haatgevoelens werden geuit, alleen maar een diep verdriet. Geen volksopstand, maar stille tochten naar aanleiding van de gewelddadige dood van deze drie onschuldige jongens.

Een dag later werd het lijk van een vijftienjarige Arabische jongen in de bossen even buiten Jeruzalem gevonden. Deze persoon was door verbranding om het leven gekomen. Direct ging dit voorval de hele wereld over als een wraakactie van Joden in verband met het doden van de drie Joodse jongens, maar aanvankelijk... zonder enig bewijs.

Tamara vernam toen dat Obama zich kritisch uitsprak over deze daad. Ja, de kranten over de hele wereld stonden bol met verwijten aan de Joden, terwijl het in het begin leek dat er hier sprake was van een familiedrama. Maar helaas, een tijd later zijn twee Joodse jongens opgepakt die ermee te maken zouden hebben.

Ze voelde zich ellendig. Zo pijnlijk was dit voor hun gemeenschap. Wat een afgang. Zo'n afschuwelijke daad is nooit goed te praten. Excuses zouden er gemaakt moeten worden. De voormalig president Peres gaf daar handen en voeten aan. Hij wilde de familie van de Arabische jongen bezoeken om zijn spijt te betuigen, maar hij was niet welkom. Ook weigerde deze familie telefonische condoleances te ontvangen van Netanyahu. De familie Khdeir liet hen weten: 'we refuse to accept condolences of someone who agrees on the murder of our people in Jerusalem, the 'west bank' and 'Gaza'^[3]. Wie zou nu nog een verzoening kunnen bewerken?

Dit alles overweegt Tamara, totdat Ibrahim kucht en aarzelend vraagt: 'Kwam er toen een oorlog?'

Na een diepe zucht, antwoordt Tamara: 'Na het omkomen van een Arabische jongen door de schuld van Joodse jongens, is de situatie gaan escaleren. Joden zijn uit hun auto's gesleurd en in elkaar geslagen. Overal in het land werd het van het ene moment op het andere heel onrustig en gevaarlijk. Het was rond die tijd ook nog Ramadan en dat maakte de situatie alleen maar angst-aanjagender. Honger schijnt mensen agressief te maken!

Arabieren staken de tramhaltes in Oost-Jeruzalem in brand, zodat duizenden mensen niet naar hun werk konden reizen. Er zijn vernielingen aangericht met stenen en gasbommen. Ook gingen er verhalen rond over verdwijningen van jonge Israëliëse kinderen. Joodse ouders durfden daarna hun kinderen niet meer alleen buiten te laten spelen.

In het bedoeïenenstadje Rahat had men langs de weg op een bord gekalkt: 'Dood aan alle Joden.' Gewone gezinnen kwamen in gevaar en dat kon zo niet doorgaan. De situatie stond letterlijk op ontploffen...'

Tamara zwijgt opeens, wanneer ze ziet hoe haar patiënt naar adem snakt. Zou het woord 'ontploffen' hem zo geraakt hebben? Zorgzaam veegt ze het zweet van zijn voorhoofd. 'Zuster,' begint Ibrahim onzeker. Maar dan zegt Tamara om hem af te leiden: 'Je

[3] *Wij weigeren het meeleven te accepteren van iemand die het met de moordenaars van onze mensen in Jeruzalem, de 'Westbank' en Gaza eens is.*

ligt wel in een veldhospitaal, maar eigenlijk ben ik geen zuster, ik ben slechts een soldaat die dienst moet doen in dit hospitaal en mijn naam is Tamara. Je mag mij bij mijn naam noemen, zoals ik jou bij jouw naam noem, want ik ben niet belangrijker dan jij. Waarschijnlijk komen wij uit hetzelfde gebied, mogelijk zijn we zelfs vroeger burens geweest, dus noem mij alsjeblieft Tamara!’ Ibrahim zijn ogen vallen dicht en het lijkt erop dat hij wegzinkt in een sluimertoestand.

Zachtjes staat Tamara op en loopt naar een volgend vertrek. Ze hoort niet meer dat hij mompelt: ‘Te laat, het is al gebeurd. Alles gaat eraan. Mijn moeder, mijn broertje Ahmed...’

Wanneer Tamara zich aansluit bij haar collega’s, hoort ze Shaul tegen hen zeggen: ‘Een Arabische vrouw uit Jeruzalem vertelde bitter voor de radio: ‘Ik heb het gevoel dat ik mijn kinderen niet meer over straat kan laten gaan omdat ik bang ben dat Joden mijn kinderen zomaar zullen vermoorden.’ Dat is toch merkwaardig? Deze vrouw gaat totaal voorbij aan het feit dat er nog maar kort geleden drie onschuldige Israëliëse kinderen door Arabische Hamasleden zijn vermoord. Overigens heb ik van Arabische zijde geen enkel meelevend woord gehoord, zelfs niet een verontschuldiging dat dit toch wel wat erg ver ging om deze jongens zo af te slachten...’

Eerder constateer ik het tegenovergestelde, wanneer die Palestijnse moeder tegen de pers zegt: ‘Als mijn zoon deze moorden zou hebben uitgevoerd, dan zou ik mijn leven lang trots op hem zijn. Al mijn zonen heb ik knielend opgedragen aan Allah. Dit is toch wat de islam van ons vraagt... En wat het nog meer is, dat kan iedereen lezen in Soera 8:12 en 98:6^[4]. Mijn zonen mogen zich, wat mij betreft, aansluiten bij de IS’.

Dan keert Shaul zich om en kijkt Tamara vernietigend aan. Opeens vraagt hij cynisch: ‘En hoe denkt onze Samaritaan hierover?’ Tamara vraagt zich, van binnen diep geraakt, af: Wat moet

[4] *Voorwaar de ongelovigen onder de mensen van het boek, zoals Joden en christenen, die afgodendienaars zullen in het vuur van de hel geworpen worden. Zij zijn de slechtste der schepselen, Soera 8:12. ‘Toen uw Heer aan de engelen openbaarde: Ik ben met u, versterk de gelovigen. Ik boezem ontzag in de harten van de ongelovigen van de ongelovigen. Slaat daarom hun hoofden af en slaat alle toppen van hun vingers af.’ Soera 98:6.*

ik doen, moet ik mij gaan verdedigen? Dan gaan haar gedachten naar het gebed van haar vader. Wat heeft ze net nog van Ibrahim gehoord? Hij wilde zijn moeder en zijn broertje redden. Wegsleuren, voordat...

Bad haar vader niet voor Palestijnse mensen, die slachtoffers zijn van moorddadige en corrupte leiders? Ibrahim, zijn moeder en zijn broertje zijn slachtoffers!

Tamara zucht diep en zegt dan zachtjes: 'Ik probeer christen te zijn en ik probeer mijn vijand lief te hebben.' Eigenlijk had ze nog veel meer willen zeggen, maar de woorden blijven steken in haar keel wanneer ze de kritische blikken ziet van de Israëliische soldaten die om haar heen staan.

Ze realiseert zich opeens dat christenen allerminst populair zijn in Israël. Voor veel Joden is zelfs het begrip: 'Jezus Christus, onze Zaligmaker en Redder' onbegrijpelijk. Dat is omdat er 2000 jaar lang Jodenvervolgingen zijn geweest in de naam van Christus. In de Christelijke geschiedenis zijn veel Joden gediscrimineerd, verdrukt, zelfs afgeslacht en niet alleen tijdens de Tweede Wereldoorlog in de vorige eeuw. Hoe kan zij haar Joodse medesoldaten vragen om samen met haar Jezus te volgen... en christelijk te handelen?

Woordeloos bidt ze. Dan wordt het haar opeens duidelijk hoe ze hier mee om moet gaan.

Laat het bij God, geef het over aan Hem. Hij Zelf zal Zich openbaren in hun leven. In wezen moeten ze immers Jezus al kennen, want ze belijden letterlijk dat God Eén is. Het staat in Deuteronomium 6:4^[5] en dan kan je niet voorbijgaan aan het feit dat Jezus, God is!

Haar vader benadrukte laatst: 'De Joden die nog niet de Messias belijden, hebben Hem tot nu toe niet gezien in de gestalte van de Gekruisigde. Dat wil niet zeggen dat ze Hem voor altijd moeten ontberen. Want in Zacharia 12:10^[6] staat, dat ze eens allemaal zul-

[5] Deuteronomium 6:4 'Luister Israël: de HEER, onze God, de HEER is één!'

[6] Zacharia 12:10 'Het huis van David en de inwoners van Jeruzalem echter zal ik vervullen met een geest van mededogen en inkeer. Zij zullen zich weer naar Mij wenden, en over Degene die ze hebben doorstoken, zullen ze weeklagen...'

len huilen om Degene die ze hebben doorstoken, wanneer ze Hem op een gegeven moment zullen zien.'

Tamara vraagt zich af: Zou God Zijn volk niet op tijd duidelijk maken wie Jezus is? En zal er dan niet een massale bekering komen, zoals na de uitstorting van de Heilige Geest in Jeruzalem met Pinksteren? God laat immers niet los wat Zijn hand is begonnen te doen, daar mogen gelovigen toch op blijven vertrouwen? Zegt Paulus niet opmerkelijke woorden over Christus, die een dienaar van de Joden is geworden? En wat te denken van die beloften aan de aartsvaders in Romeinen 15:8?^[7]

Tamara kijkt de soldaten die om haar heen zijn blijven staan, afwachting aan. Wanneer ze haar iets willen verwijten, dan moeten ze dat maar doen. Ze zal hen niet vragen om haar voorbeeld te volgen, wanneer ze daar geen begrip voor kunnen opbrengen. Dan neemt Shaul opnieuw het woord en zegt: 'Je gelooft toch niet dat Joden een Christus gekruisigd hebben? Iemand die zich Gods Zoon noemt?' Zonder haar antwoord af te wachten, gaat hij met een diepe frons boven zijn ogen op een bittere toon verder: 'Overigens het Joodse geloof over God is ook niet meer geloofwaardig. Want de God die met Abraham, Mozes en zoveel profeten sprak, houdt Zich al eeuwenlang stil, ook wanneer ons Joden een groot onrecht aangedaan wordt. Je weet zelf dat de aanval van de Hamas niet de eerste daad van haat en agressie is tegenover het Joodse volk?'

Tamara ervaart weer de noodzaak van vaders gebedspunten: onder andere dat ze Yeshua in hun hart ontvangen en Hem als hun Redder ervaren. Maar wat moet zij antwoorden op deze vraag, zo vol van boosheid en teleurstelling? En is het werkelijk zo, dat God Zich stil houdt? Ze fronst haar wenkbrauwen. Hier moet ze diep over nadenken.

De Zaligmaker leed onschuldig aan het kruis. Hij werd bespot, geslagen, vernederd, ja zelfs ter dood gebracht. Zo betaalde hij voor onze schuld. Daar horen haar zonden ook bij!

[7] Romeinen 15:8 'Ik bedoel dit: Christus is een dienaar van de Joden geworden om hun te tonen dat God trouw is en om de beloften aan de aartsvaders te vervullen'

Nu worden Israëliërs uitgescholden, gediscrimineerd en gedood. Denken zij dat Joden in deze tijd meer verdienen dan dat wat Jezus Christus onderging?

Tamara schudt licht haar hoofd.

‘Kun je ons geen antwoord geven, heilssoldate?’ sneert Shaul.

Dan vertelt Tamara zacht wat haar overwegingen zijn. Met meer vastheid in haar stem gaat ze daarna verder: ‘Ben ik meer dan Hem? Ik deel als Israëliërs in Zijn lijden, maar ik mag ook delen in Zijn opstaan uit de dood, Zijn verheerlijking in eeuwigheid. En jullie mogen dat ook. Zelfs die Palestijnen die ik verpleeg. Stel dat hij zich richt op onze Zaligmaker! Lees zelf wat er staat in Johannes 3: 16. ‘Want God had de wereld zo lief dat Hij Zijn enige Zoon heeft gegeven, opdat iedereen die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar een eeuwig leven heeft.’

Shaul keert zich om en loopt weg. Ook de anderen vertrekken, de een na de ander. Een enkeling kijkt aarzelend om, alsof hij Tamara nog iets wil vragen. Dan wordt het stil in het vertrek. Tamara sluit vermoeid haar ogen. Een zeurend gevoel kondigt een beginnende hoofdpijn aan. Ze moet slapen, anders kan ze haar taken morgen niet aan. Ze kijkt op haar horloge, het is al laat. Snel zoekt ze haar slaapplek op. Ze betrapt zichzelf erop dat ze piekerig bezig blijft met de vragen van Shaul en ook met het waarom. In het nieuws wat ze dagelijks horen, komt zo naar voren dat er een donkere wolk van lijden over haar geliefde land trekt.

Wanneer ze op bed ligt, bedenkt ze bedrukt dat ze Hosea 6:2 nog had willen aanhalen als troost voor de verdrietige woorden van Shaul: ‘Daar staat zo troostvol, dat Hij ons weer levend zal maken, op de derde dag zal Hij ons doen opstaan en wij zullen voor Zijn aangezicht leven!’ Deze prachtige tekst, ook voor deze tijd, is zo vol hoop. Tweeduizend jaar lang heeft het Joodse volk vervolging op vervolging te verduren gehad en alleen een heilige rest is teruggekeerd naar het beloofde land. Maar is die tijd nu niet angebroken? Is het vandaag niet zo, dat God weer omziet naar Zijn volk? Gaat Israël, dat zo geleden heeft in het verleden, nu niet een dubbele zegen ontvangen? Zou dat ook te zien zijn in de recente

geschiedenis van de staat Israël? Immers, al zes keer is het land de oorlog aangedaan maar alle zes keer heeft Israël gewonnen, dat kan toch alleen maar door God komen! Het omringende Arabische land is vijfhonderdveertien keer zo groot als Israël. Israël is maar tweederde van Nederland en toch heeft het al die oorlogen mogen winnen!

Ze vouwt haar handen en sluit haar ogen. Dan komt er een glimlach op haar gezicht, wanneer ze denkt aan dat orthodox Joodse echtpaar. De moeder baarde een drieling en deze drieling kregen de namen: Ejal, Naftali en Gilad. Nieuw leven op aarde en dan... deze namen. Zou dat niet een teken van hoop kunnen zijn? Wat voor tekst gebruikte pa laatst om haar te bemoedigen? Ja, nu herinnert ze zich het weer. Het was Jesaja 54:17: 'Maar elk wapen dat tegen jou wordt gesmeed zal machteloos zijn, en ieder die jou in een geding belastert, zal zelf veroordeeld worden. Dit is het deel dat de dienaren van de HEER toekomt, dit is het recht dat Ik hun toe ken, spreekt de HEER.'

Nadenkend over deze woorden en de ervaringen met Shaul vandaag, blijft de slaap nog even op zich wachten. Even later wint een intense moeheid het en valt ze in een diepe slaap.

Vroeg in de ochtend schrikt Tamara wakker. Wat een akelig geluid hoort ze? Opeens dringt het tot haar door dat het luchtalarm afgaat. Het moet al de tweede keer zijn geweest dat deze is afgegaan, want allerlei mensen rennen naar hun onderkomen. Ze roepen: 'Waar moeten wij naar toe? Is het bij jullie veilig? De kleine schuilkelder is al vol en de andere schuilkelder is te ver.'

Angst weerspiegelt zich op de gezichten.

In een oogwenk heeft ze haar uniform aan en loopt naar buiten. Daar wijst een leidinggevende haar en de tientallen wanhopige burgers op een groot huis met een flinke ruimte onder trap. Met ongeveer zestig man zoeken ze daarna in het trappenhuis een schuilplaats. De mevrouw waar zij tegenaan gepropt staat, trilt van angst. Tamara aait haar over haar hoofd en slaat haar arm om de schouders van de geschrokken vrouw. Voor haar klaagt een

oude vrouw: 'Mijn hart, oh, ik heb last van hartkloppingen, help mij.' Tamara denkt: Wat kan ik doen om te troosten? Meteen, nadat ze zich dat afvraagt, weet ze het antwoord. Gewoon luisteren, er zijn voor die ander en tegelijk God vragen om Zijn nabijheid en zegen...

Ach, wat doet het veel met je als zoiets je overkomt. Sommige moeders vertellen dat hun kinderen niet bij hen zijn, omdat ze in Beersheva op het schooltje of in de crèche zitten. Ze maken zich veel zorgen om hen. Gelukkig kan er al gauw contact met hen gemaakt worden, zodat ze kunnen vernemen dat alles goed met hen is. Dan dringt het nieuws door dat er een grote Gradraket^[8] op het veld even buiten Beersheva is gevallen. Geschrokken belt één van de moeders met een vriendin die daar is. Tot grote opluchting van iedereen, kan ze anderen doorgeven dat er gelukkig niemand is geraakt.

Tamara hervat na enkele minuten haar taken, die haar als soldaat toebedeeld zijn. Ze is blij dat er geen schade is aangericht aan het veldhospitaal.

[8] Gradraket = deze raketten zijn drie meter lang.